

O jablíčku na trávě

Máte také svoje oblíbené vánoční knížky? Nemyslím tím ani tak ty, které jste někdy dostali pod stromeček, ale takové, k nimž se během svého života rádi vracíte a právě o svátcích pro ně může být ta pravá chvíle. Tak jako je zvykem si pouštět o Vánocích nesmrtelné televizní pohádky, které už zná každý z paměti, jistě to platí i o těch knižních, tomu věřím. A nejen o pohádkách. U nás doma se například opakovaně čtou příběhy, které napsal pro svoji rodinu **František Kožík**. Zvonek ze stromečku v nich vypráví dětem s neobyčejným porozuměním, prozrazujícím jeho kouzelnou povahu. Hned první slova úvodní kapitoly si mě kdysi získala a už nepustila: „*Emilka byla hodné děvčátko a zlobila jenom tehdy, když musela...*“ A to ani nemluvíme o tom, že knížka má modré desky s bílými hvězdičkami.

Dalším pravidelným čtením mého dětství byla „Dášeňka“ od **Karla Čapka**. Tu jsem znala snad celou nazpaměť. Jednak proto, že mláďata lidská i zvířecí lnou k sobě s úplnou samozřejmostí, jednak se mi líbilo humorné pojetí, ale hlavně mi bylo vyprávění o malém foxteriérovi blízké i jako svědectví o tajemném hlasu přírody. Ráda jsem o tom všem přemýšlela – kde se takový hlas bere, odkud vlastně všechno ví a jak dobře každému hned od narození radí. Ve škole nám tvrdili, že nic mezi nebem a zemí neexistuje, jenomže my jsme s panem Čapkem a s Dášeňkou věděli své...

Do třetice bych se s vámi chtěla podělit o úryvek z knížky spisovatele a malíře, spjatého s vánočním časem snad nejvíc – **Josefa Lady**. V „Kronice mého života“ vzpomíná na to, jak navzdory mnoha neštěstím v rodině i v okolí prožil šťastné, okouzující dětství. Píše o svých příbuzných i sousedech s obdivem, jak statečně si počínali: „... *Uměli se od tragických stránek svého života obdivuhodně odpoutávat. Překonávali je humorem a dobrou vůlí pomáhat si navzájem, pokud síly stačily. Tehdy se lidé dovedli houževnatě veselit. Chránili tak svou lidskost. Lidskost odolnou proti zlu a proti zlu namířenou. Díky tomu byly první roky mého života tak šťastné. Někdo napsal, že ve všem, co jsem kdy udělal, trvá věčné dětství. Zdroje umění, živé a živné, jsou velmi hluboko. Těm zdrojům se nedá nijak naučit, nedají se koupit. To jsou dary, za něž musí být každý z nás vděčen. Za vším je moje dětství...*“

Doufejme, že i nám, rodičům a prarodičům, se daří budovat podobně silné a zdravé zázemí potomkům v našich rodinách. Nebo pomáhat jinde. Nehledě k tomu, že i jakékoliv jiné dobré úsilí má tu samou povahu jako výchova dětí – je to těžké, a zároveň nadějně. Co důležitějšího si můžeme o Vánocích přát?

Co máme od dětí,
je jako jablůňka ze semene.
Pár roků přeletí
- a květem zavoní.
Není to vzápětí,
je to však přírodou přislíbené.
Na srdce klade Ti:
věř mně i jabloním.

Věř tomu nad námi,
tomu, kdo nám to všechno dává.
Někdy i s ranami,
a přece v dobrém a laskavě.
Jdem často s výtkami,
až k zemi se nakloní někdy hlava...
Vtom... mezi slzami...
spatříme jablíčko na trávě!

Jablíčka v trávě